

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΝΤΟΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ
ΕΚΒΑΙΝΕΙΤΑΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Καλαντζής θα πή γανωματάς, απ' τή λέξι καλάϊ. Είχαν ένα πρόγονο γανωματᾶ απ' τὰ Κατσανοχώρια τῆς Ἡπείρου.

— Εἶσαι μούρλια, στρατηγέ μου! φώναξε χαρούμενος ὁ Προκόπης.

Κρίμα πού δὲν μπορῶ νὰ σὲ κάνω ἀρχιστράτηγο! Μὰ δὲν ξέρεις τί τραβάω μὲ τὸ γανωματῆ τους! Βρυκολάκιασε καὶ μοῦ γανώνει κάθε τόσο τὸ κεφάλι. Ἀκούς ἐκεῖ κουβέντα νὰ μοῦ τὸν λένε αὐλικὸ τοῦ Ἀλῆ - Πασᾶ!...

— Μὰ δὲν σοῦ λένε καὶ ψέματα. Κάτι τέτοιο ἦσαν κ, οἱ αὐλικοὶ τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ. Θὰ τὸν εἶχε πάρει κι' αὐτὸν κοντά του ὁ Ἀλῆς. Βαρέθηκε φαίνεται νὰ γανώνει χαλκώματα στὸ Σουλι καὶ πήγε μὲ τὸ μέρος τοῦ Ἀλῆ, στέλνοντάς του προηγούμενος κι' ἕνα γράμμα γιὰ τὰ σχέδια τῶν Σουλιωτῶν.

— Μ' ἄλλα λόγια, ἦτανε προδότης ;

— Χμ... Ὅχι ἀκριβῶς. Μὰ κάτι τέτοιο. Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως εἶνε λαμπροὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ Καλαντζήδες. Μιὰ ἀδυναμία ἔχουν μονάχα: Νὰ κάνουν τοὺς ἀριστοκράτες, ἐνῶ δὲν εἶνε τέτοιοι.

— Ἐμένα μοῦ λές.

— Ὑπάρχει θέβαια καὶ ἀριστοκρατία. Ἐκείνη ἀξίζει νὰ τὴν σεβόμαστε. Οἱ ἄλλοι, οἱ Καλαντζήδες, νὰ ποῦμε, εἶνε ἀπομιμήσεις κι' ἀπομιμήσεις ἐπιζήμιες.

Τὴ στιγμή αὐτὴ μπήκαν μέσα νέοι καλεσμένοι. Ὁ Ἄλεξ, ὁ κ. Τσάλας, ἡ κυρία Καστάλη.

— Καλησπέρα σας! εἶπε ὁ Ἄλεξ στὸν Προκόπη καὶ στὸ στρατηγό.

— Αὐτὸς ἐδῶ ἀπόψε! μουμούρισε ὁ Προκόπης. Μὰ δὲν ἔχει τσίπα ἀπάνω του;

Ἀδιάφορος ὁ Ἄλεξ, σάν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε, πλησίασε τὸν Προκόπη καὶ τοῦδωσε τὸ χέρι του.

— Ὁ θρίαμβός μας εἶνε ἀπόλυτος τοῦ εἶπε. Ἐπήρα τὴ θόλτα μου καὶ ξέρω τί σᾶς λέω. Τὸ χαρτοφυλάκιο εἶνε σίγουρο.

— Ἀμποτε! εἶπε κατσούφικα ὁ Προκόπης.

Ὁ Ἄλεξ σύστησε κατόπιν στὸν Προκόπη τὸν φίλο του κ. Τσάλα. Ὁ στρατηγὸς ἄρχισε νὰ μιλάει μὲ τὴν κ. Καστάλη.

Λίγα λεπτὰ κατόπιν μπήκαν μέσα ἡ κυρία Ἀσπασία μὲ τὶς κόρες της. Χαιρετοῦρες, γλυκόλογα, φιλιὰ.

Ἄοχισαν πειὰ νὰ μιλοῦν γιὰ χίλια-δυὸ πράγματα.

Ὁ Ἄλεξ ἦταν πρόσχαρος.

Σὲ μιὰ στιγμή μάλιστα γύρισε στὸν Προκόπη καὶ τοῦ εἶπε:

— Πῶς δὲν σᾶς ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ ξαναπαντρευτῆτε μετὰ ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς γυναίκας σας; Ὑπάρχουν, φίλε μου, πολλές, παραπολλές γυναῖκες πού θὰ σᾶς θρίσκανε χαριτωμένο.

— Ἐμένα; Τώρα στὰ γεράματα; εἶπε ὁ Προκόπης

Ἡ κ. Καστάλη ἀναστέναξε.

— Ἀχ, αὐτὸ συμβαίνει στὴν Ἑλλάδα, δυστυχῶς, εἶπε. Οἱ ἄντρες, ὅταν φτάσουν στὰ πενήντα τοὺς χρόνια μπαίνουν στὸ ράφι. Ἐνῶ στὸ Παρίσι...

— Στὸ Παρίσι... μουμούρισε ὁ Προκόπης καὶ λίγωσε τὰ μάτια του, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τῆς κ. Ἀσπασίας. Ἀχ, Παρίσι... Παρίσι!...

— Ναί, καὶ στὸ Παρίσι, εἶπε ἡ κ. Καστάλη καταγοητευμένη. Ἐκεῖ οἱ ἄνδρες κ' οἱ πενηντάρηδες ἀκόμα ξέρουν νὰ ἀγαποῦν, νὰ κατακοῦν τὶς γυναῖκες.

Ὁ καμαριέρης ἀνήγγειλε τώρα τὴν κ. καὶ τὴν δίδα Σγουροῦ.

Ἡ κυρία Ἀσπασία τὴ σύστησε ἀμέσως στὸν Προκόπη.

— Ὁ κ. Κόλας; εἶπε ἡ κ. Σγουροῦ. Ἦθελα πολὺ νὰ σᾶς γνωρίσω, ξέρετε. Φαντάζομαι πόσο θὰ νοσταλγῆτε τὸ Βουκουρέστι.

— Δυστυχία μας! ψιθύρισε ἡ Ριρή, ἀκούγοντας τὰ λόγια τῆς κ. Σγουροῦ. Θὰ μᾶς τὰ κάνη θάλασσα.

— Ποιὸ Βουκουρέστι; ρώτησε ὁ Προκόπης. Δὲν βαριέστε. Νὰ τόσο δὰ εἶνε. Ὅχι μεγαλύτερο ἀπὸ μιὰ φακὴ. Πάρτε ἕνα χάρτη καὶ θὰ τὸ δῆτε.

Ἡ Ριρή, ἀκούγοντας τὸν Προκόπη, καθόταν ἀπάνω σὲ θελόνια.

— Θεέ μου! ψιθύριζε. Θὰ τὰ κάτῃ θάλασσα... Πῶς νὰ τὸν συγκρατήσω;

— Θὰ κάμετε θαυμάσιο ταξίδι! εἶπε τώρα ἡ κ. Σγουροῦ στὸν Προκόπη.

Ὁ Προκόπης σούφρωσε τὰ φρύδια του.

Προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ τὸ μάθημα πού τοῦ εἶχαν κάνει σχετικῶς γιὰ κάτι τέτοιες περιστάσεις.

Θυμήθηκε τέλος κι' ἄρχισε νὰ πηγαίνει ἡ γλῶσσα του ροδάνι.

— Ταξίδι, λέει; φώναξε. Καὶ θέβαια. Πέρασα ἕνα γεφύρι... ἕνα μεγάλο γεφύρι... κ' ὕστερα πήρα τὸ βαποράκι... Τὸ ποτάμι... τὸ ποτάμι ἦταν γαλάζιο... Νὰ ἕνα τόσο δὰ σκουληκάκι. Πάρτε τὸν χάρτη νὰ τὸ δῆτε... Ἦτανε πρωί... Οὐρανός, σύννεφα, πουλιὰ... Ὅλ' αὐτὰ ἀνακατωμένα... Ναί, ναί, ἀνακατωμένα... Σωστὴ σαλάτα μέσα στὸ ποτάμι... Δεξιά - ζερβά ἀραγμένα καϊκία... Ψαροκάικα... Ἀγόρασα καὶ μπαρμποῦνια... Κάτι μπαρμποῦνια, νὰ τόσα... Μὲ μουστάκι!...

— Ἀ! ξεφώνισε ἡ δεσποινὶς Σγουροῦ. Ἐχει μπαρμποῦνια στὸ Δούναβι; Πρῶτη φορὰ τ' ἀκούω αὐτό.

Μὰ ὁ Προκόπης δὲν τάχασε:

— Μπαρμποῦνια; εἶπε. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θάχῃ ὅσα θές.

— Ἡ κυρία Δέρβου μοῦ ἔλεγε πῶς εἴσατε φοβερὸς στὸ γκόλφ, εἶπε ἡ δις Σγουροῦ. Θάθελα πολὺ νὰ παίξω μαζί σας. Ποιὸ εἶνε τὸ χαντικᾶπ τὸ δικό σας;

Ὁ Προκόπης σάστισε.

— Τ' εἶν' αὐτὸ τὸ μαραφέτι πάλι; ρώτησε. Μανικοκάπ εἶπατε; Καὶ τὸ μανικοκάπι τὸ δικό σας ποιὸ εἶνε;

— Δώδεκα, ἀπάντησε ἡ δις Σγουροῦ.

— Δώδεκα; Τότε λοιπὸν τὸ δικό μου εἶνε ἑκατὸν δώδεκα.

Τὰ πράγματα θαλάσσωσαν.

Ἐπενέθη τὴ στιγμή αὐτὴ ἡ κ. Ἀσπασία κι' ἔσωσε τὴν κατάστασι.

— Δὲν περνᾶτε μέσα νὰ πάρουμε κάτι; τοὺς πρότεινε.

Τὴ στιγμή αὐτὴ μπήκε μέσα ὁ Γιάννης καταχαρούμενος.

— Καλησπέρα σας! φώναξε. Μὲ συγχωρεῖτε πού ἀργησα λίγο. Ἦμουν στὸν Πρόεδρο. Κι' ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω κάτι πολὺ εὐχάριστο, κυρίες καὶ κύριοι, εὐχάριστο ὄχι μόνον γιὰ μένα καὶ γιὰ ὅσους μ' ἀγαποῦν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν τόπο. Εἶμαι λοιπὸν σίγουρος ὑπουργός. Ὁρκίζομαι αὔριο.

— Μπράβο... Μπράβο! Σοῦ ἀξίζει! Ἀξιος!... Ἀξιος!... φωνάξανε ὄλοι μαζί.

Ἡ κυρία Ἀσπασία ἀστραφτε ἀπὸ χαρὰ.

— Αὐτὸ θὰ πῆ εὐτυχία! φώναξε. Βουλευτῆς κι' ἔπειτα ὑπουργός, μέσα σὲ λίγους μῆνες.

— Τὰ συγχαρητήριά μας, τὰ συγχαρητήριά μας! εἶπαν ὄλοι μ' ἕνα στόμα.

Ὁ Προκόπης εἶχε γίνει σάν τὴ ντομάτα ἀπ' τὴ χαρὰ του. Κοκκίνισε, ἀναψε, φούσκωνε καὶ ξεφούσκωνε.

Ρίχθηκε τέλος, ἀγκάλιασε τὸ Γιάννη καὶ τοῦ φώναξε:

— Νὰ σὲ φιλήσω, παιδί μου! Μπράβο σου! Τὸ πήρες μὲ τὸ σπαθὶ σου.

Ἀλοκτύπηζε συγχρόνως τὸν Ἄλεξ καὶ πρόσθεσε:

— Μὲ τὸ σπαθὶ σου. Δὲν χρωστᾶς σὲ κανένα τίποτε.

Ἐπενέθη καὶ πάλι τώρα ἡ κυρία Ἀσπασία.

— Ἀς περάσουμε μέσα, πρότεινε, νὰ πάρουμε κάτι.

— Ἐμένα μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ὁ Γιάννης. Θ' ἀνέβω μιὰ στιγμή ἐπάνω. Πρέπει νὰ στείλω ἕνα σημεῖο στὸν Πρόεδρο. Θὰ κατέβω ἀμέσως.

Βγῆκαν ὄλοι ἔξω.

Ἡ κ. Καστάλη ψιθύριζε σὲ κάποιον αὐτὴ τὴ στιγμή ὑπονοώντας τὸν πατέρα τοῦ Γιάννη:

(Ἀκολουθεῖ)

